

СПРАВА «БАКЧИЖОВ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF BAKSHIZHOV v. UKRAINE)

(Заява № 24874/08)

Стислий виклад рішення від 30 жовтня 2018 року

22 січня 2007 року суд першої інстанції визнав заявника винним у заподіянні тілесних ушкоджень іншій особі та обрав йому покарання у виді позбавлення волі на строк п'ять років. Заявник відбував своє покарання у Бориспільській виправній колонії №119 (далі — виправна колонія), звідки 17 червня 2011 року він був умовно-достроково звільнений.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтями 3, 4, 8, 13 та 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на жорстоке поводження у виправній колонії, неналежні умови тримання його під вартою, ненадання йому належної медичної допомоги та відсутність ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим, а також на примусову працю у виправній колонії, перегляд його кореспонденції адміністрацією виправної колонії та перешкоджання здійсненню його права на подання індивідуальної заяви.

Європейський суд констатував порушення статті 3 Конвенції щодо побутових умов тримання заявника у виправній колонії зазначивши, що серйозний брак простору у в'язничних камерах чи переповненість у сукупності з іншими недоліками може вважатись впливовим чинником для визначення чи є умови тримання такими, «що принижують гідність» у розумінні статті 3 Конвенції.

Щодо скарг заявника на неможливість отримати копії документів для обґрунтування своєї заяви та перешкоджання органами влади листуванню заявника з Європейським судом, Суд вказав, що заявник не надав жодних доказів та детально не обґрунтував свої твердження щодо такого порушення, і дійшов висновку, що держава дотрималася своїх зобов'язань за статтею 34 Конвенції.

Розглянувши всі наявні матеріали щодо стверджувального жорстокого поводження з заявником у виправній колонії та скаргу на неналежну медичну допомогу Європейський суд дійшов висновку щодо необґрунтованості цих скарг та визнав цю частину заяви неприйнятною відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

Решту скарг заявника за статтями 4, 8 та 13 Конвенції Суд визнав неприйнятними у зв'язку з тим, що немає необхідності у винесенні окремого рішення щодо прийнятності та суті цих скарг.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятною скаргу за статтею 3 Конвенції на умови тримання заявника під вартою, а решту скарг за цією статтею — неприйнятними;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку з умовами тримання заявника під вартою;

3. *Постановляє*, що Україна дотрималася своїх зобов'язань за статтею 34 Конвенції;

4. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати питання прийнятності та суть скарг за статтями 4, 8 та 13 Конвенції;

5. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 9 000 (дев'ять тисяч) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди, які мають бути сплачені заявнику;

(ii) 4 400 (чотири тисячі чотириста) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат, які мають бути сплачені на банківський рахунок представника заявника, пана Михайла Тарахкала;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»